

Tanácskozás az országgyűlés következő ülészakáról

Pénteken az Országgyűlés Apró Antalnak, az országgyűlés elnökének vezetésével értekezletet tartottak az országgyűlés tisztségviselői, alvándó bizottságainak elnökei, valamint a megyei képviselőcsoportok vezetői. Apró Antal tájékoztatta a képviselőket a Központi Bizottság legutóbbi üléséről, továbbá az országgyűlés soron következő ülészakájának várható programjáról, a bizottságok és a képviselőcsoportok ezzel kapcsolatos teendőiről.

Ezt követően dr. Faluvé-

gi Lajos pénzügyminiszter tájékoztatást adott az 1972. évi költségvetési törvényjavaslatról, Drecin József, az Országos Tervhivatal elnökhelyettese pedig az 1972. évi népgazdasági tervről.

A vitában felszólalt dr. Dognár József, Daradics Ferenc, dr. Feksz István, Gácsi Miklós, Géczi János, Homor Imréné, Kovács Sándor, dr. Orbán László, dr. Ortutay Gyula, dr. Pesta László, Sándor József és dr. Vida Miklós országgyűlési képviselők.

Magyar—NDK idegen- forgalmi egyezményt

Tegnap délután írták alá Magyarország és a Német Demokratikus Köztársaság közötti idegenforgalmi egyezményt az Országos Idegenforgalmi Tanács székházában.

Az új magyar—NDK idegenforgalmi egyezmény jelentősége abban áll, hogy az eddigi „vállalati” szintű idegenforgalmi kapcsolatot állami síkra emeli. (MTI)

Hogy élünk?

Csak azt tudnám, hogy éltek? Mindig ilyen lakodalom van nálatok, vagy csak a vendég tiszteletére „rukkoltatok” ki? Hogy kértelek benne, ne csináljatok belőlünk gondot. Ezek után végképp nem értem: tényleg ilyen jól éltek, vagy csak — már megbocsássatok — könnyelműek vagytok?

Egy francia vendégünk rontott nekünk a kérdésekkel, akit jó magyar szokás szerint tíz napig tejből-vajból fürösztöttünk. Mondanunk sem kell, mindenki nek erején felül van, hogy vendégeit tejből-vajból fürösztse, akár napokig is. S hogy ez könnyelműség, vagy csak a magyaros vendégszeretet különös értelmezése, az nemcsak a kérdésfeltevőnek nagy kérdőjele.

Nem tudom, hogyan éltek... De mi tudjuk-e? Mi tudjuk-e, akik bizony rázunk a rongyot. Egy anyuka azt állítja, hogy kénytelen volt 12 éves kislányának mintás, vékony szálú harisnyanadrágot venni — tőle tudta meg, hogy most ez a legnagyobb divat —, mert addig kínozták a gyereket — mert már az egész osztályban mindenki azt hord —, hogy nem akarta: éppen az ő kislánya érezte magát rosszul öltöztetve. De így kapott a kislány olasz pulóvert, és 500 forintot csizmát is. De elég csak kisétálni az utcára: kamaszlányainkról ugyan ki tudná megállapítani, hogy professzor gyereke vagy divati munkásé — valahány a legfrissebb gyári szerinti kapucnis mikikabátban, csibécsapokban és drága csizmában pompázik. Jó ez, örvendezni is lehetne rajta, hiszen miért nem tudja az embert örömmel eltölteni, ha azt látja, hogy megadhatjuk gyerekeinknek!

Csakhogy: megadhatjuk-e? Arányban áll-e életszínvonalunk ezzel a rongyarással? A közelmúltban, októberben, a parlamenti gazdasági aktívatervezetben sokan felvetették, hogy az emberek jóval kedvezőbbnek látják gazdasági erőnket, mint amilyenek valójában. Dehogyanis: akartuk azt mondani, hogy nincs okunk a büszkélkedésre, hiszen valóban nem áll rosszul nagy családjunk szénája, az ipari termelés az idén 5 százalékkal emelkedett, hatékonysága javult, s a mezőgazdaság is ugyancsak kitett magáért, rekordot döntött az idén sok mindenben, hogy mást ne mondjunk, még soha nem értük el a 17 mázsás búzatermesztési átlagot. És kedvező képet nyújt minden visszapillantás is, hiszen jól tudjuk, tíz éve egy-egy térszékben 8 ezer forint vagy még annál is kevesebb volt az egy tagra jutó évi átlagjövedelem, ma pedig 20 ezren felüli, sőt néhány megyében közel 30 ezer forint átlagkeresettel rendelkeznek a térszék-tagok is. De kell-e megőrizni józanságunkat, ha összevetjük a számokat? Ahogy a közelmúltban Kádár elvtárs megfogalmazta: „A mindennapi munka során a bérek, az árak, a juttatások, a nyugdíjak, a lakásépítkezés bizonyos kérdéseiről lehet és kell vitatkozni, de amikor mérleget vonunk, megállapíthatjuk: a fejlődés egyértelmű, vitathatatlan. Életszínvonalunk — miután évről évre rendszeresen fejlődött — lényegében arányban áll a végzett munkával, a megtermelt javakkal.” A józan mértéktartás szavai ezek, de ilyen józanok tudunk-e maradni a nehézségeket is ismerve, ilyen bizakodók, amikor arról beszélünk, hogyan szeretnénk élni?

Van-e fedezete vágyainknak, avagy eluralkodott a dzsentri „fenn az erna, nincsen kas” szemlélet mindenütt?

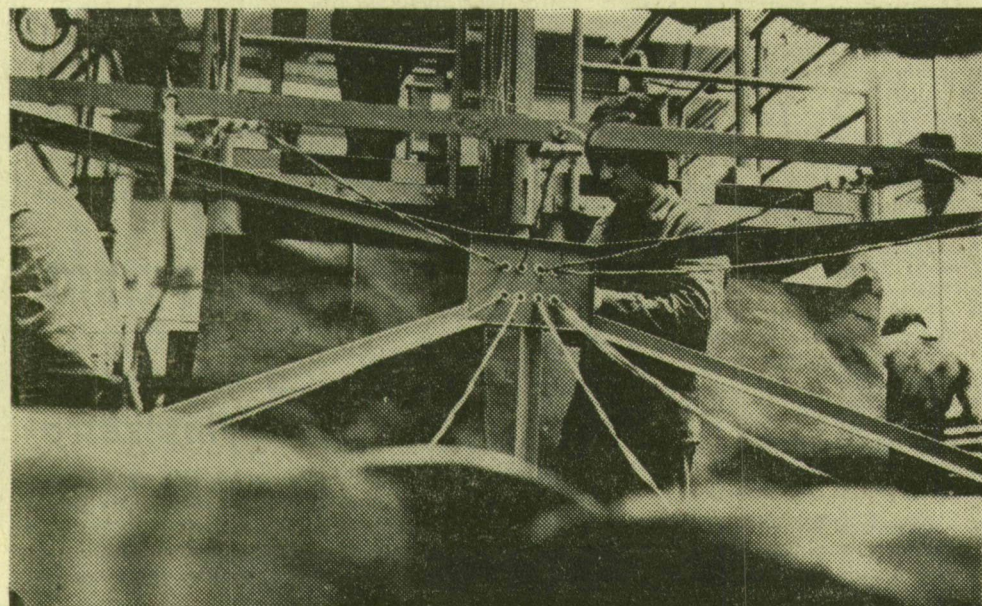
Csak ne tiltakozunk azonnal, noha teljesen és egyértelműen igent felelni is éppolyan elhamarkodott lenne. Nézzük csak: megkezdődtek például az ünnep előtti vásárlások. Hogy kiszolgálják félrecsúszott izlésünket! Nyíltan hirdetik a kereskedelmi vállalatok, üzletek, hogy ilyen meg olyan importtermékekkel, csodálatos ajándéktárgyakkal várják a vásárlókat az üzletek. És mi meg fogjuk venni, kerül, amibe kerül, mert hovatovább ajándékozni sem öröm, mert azt nézzük, hogy az ajándék homlokán hordja az árát, hogy aki kapja, hadd lássa, nekünk erre telik! Aztán ki tudja, mi lesz januárban, februárban, vagy akár márciusig nyomasztanak-e bennünket az adósságok. Öröme ajándékozni, öröme ajándékot kapni? Nem lett-e a szeretetből, a kedves meglepetésekből licitálás, rongyarázás? Hemingway mondta egyszer tréfásan egy társaságban: „Búszke vagytok arra, hogy soha életetemben hasznos ajándékot senkinek nem adtam.” Jó volt neki! Próbáljon ma valaki valami bohókás ötlettel előállni karácsonyra, anélkül, hogy rá ne sütnék a skotság bélyegét! Nem szeretnénk abba a hibába esni, hogy Kis Péterre vagy Nagy Jósikára fogjuk rá: ő kezdte. Sajnos, a rontó légkör kicsit összetársadalmi méretekből is elterjedt — láthatjuk megnyilvánulásait valamennyien: talán nem nálunk épültek kacsalábban forgó irodaházak, talán nem győtrik a bútoripart konjunktúrácegek luxúsi irodabútorokért, vagy nem nálunk folynak-e tárgyalások és értekezletek dinom-dánommal egybekötve? S akkor miért is csodálkozhatnánk, ha valaki téli bevásárlásokra — mondjuk egy kabát és cipőre — beütemezett 3 ezer forintból csak kabátot vesz, de azt olyat, hogy pukkadjon, aki látja. Ha telik rá — s hiszen ki ne örülne annak, hogy sok embernek megérdemelten, megbecsült munkája után telik rá! — rendben is van. De ha erején felül, csak azért, mert mások mércéjét kell majmolni, költelezik valaki, hogy le ne maradjon — nos, ez hovatovább rossz erkölcsökké fajul. Nem rokon-e ez a jelenség azzal, amit évek óta annyiszor és annyiszor felhánytorgatunk: az csinál karriert, aki olyan szakmát, pályát választ, ahol „megtollasodik”? Így lett „korunk hőse” az utazó vásáros, vagy a gebines maszek. S ugyanakkor néhány egyetemünk lassan hirdetés útján tölti majd be az új tanévben az első évfolyamot.

A jó élet, az értelmes szép élet egyenlő a gazdagsággal? Sokan agyon dolgozzák magukat, másodállást vállalnak, túlmunkában pocskolják erejüket — s végül nem tudnak örülni semminek. Van pénz — de csak arra vágyunk, hogy kipihenjük magukat, s hiába a legmodernebb tévékészülék, ha elalszanak előtte a fáradtságtól, hiába a szép ruha, ha nincs kedvük elmenni színházba. Éljünk rá élni okosan, szépen, örülni a magunk biztosított hasznos szabad időnek! Csak azt tudnánk, hogy hogyan éljünk! Elhetnénk sokkal okosabban, jobban is, ha lenne annyi eszünk, hogy ne együnk évekig zsíroskenyeret azért, hogy ne csak a szomszéd háza előtt álljon autó!

P. Szőke Mária

Műszaki szövetek malimóból

Textilipari újdonság Szegeden

Dolgozik már az új malimo varravahurkoló gép az újszegedi szövőgyárban

A Kenderfonó és Szövőipari Vállalat gyártmányfejlesztési osztályának vezetője, Faragó László így fogalmaz: december elsején a vállalat újszegedi központi gyárában üzembe helyezték két darab MALIMO varravahurkoló gépet, amelyeken 160 centiméter széles textilárut lehet gyártani, s ezek a gépek 20 darab szövőgép munkáját helyettesítik. Mivel újdonságról van szó érdemes ennél a rövid hírnél bővebben szólni az új masinák-ról.

Amikor 1954-ben Heinrich Mauersberger volt kelmefestő átvette Berlinben a Német Demokratikus Köztársaság Nemzeti Díját, valószínűleg nem is sejtette, hogy találmánya, a malimo fonalrendszerekkel varravahurkoló eljárás alig 17 esztendő alatt olyan karriert fut be, hogy az egész világon alkalmazzzák és ki fog terjedni a ruházati és háztartási szabó-kellékekben kívül a műszaki textiliákra is.

Lássuk mi is az a malimo és mit jelent ez a szó? Az öszetétel a következőképpen született: Mauersberger a feleltető neve) Límabach (város az NDK-ban, Karl Marx-Stadt megyében) Mol-ton (egy könnyű pamut szövőfajta). S miben rejlik ennek az eljárásnak az újdonsága? Elsősorban abban, hogy a hagyományos szövés-sel szemben, mely vetőket alkalmaz, a varrógépek egy speciális fajtájának sokkal nagyobb gyorsaságát használja ki, és lánccal, valamint vetőket irányító fonalrendszerekkel egy harmadik varrófonalrendszerrel rögzít.

Ez a két darab gép nyitotta meg a sort hazánkban az újszerű textília gyártásában. Különböző a ruházati textiliák területén már régóta alkalmaznak kötést és hurkolást elsősorban ruhaanyagok, pulóverek, jersey anyagok, harisnyák, zoknik

készítésénél. Az igen igényes és kényes műszaki szövetek frontján azonban csak olyan technológiát alkalmazhatnak az áru gyártásánál, mely a szövet egyik szélétől a másik széléig húzódó valódi vetőlétfonalakkal rendelkező anyagot garantál, s ez lenne a malimo.

A világ textiliparában végbemenő fejlődést szépen illusztrálja az a tény, hogy a múlt év végén már harminc országban 600 ilyen masina üzemelt. Legtöbb géppel az NDK rendelkezik, összesen 225 darabbal, a szocialista országokban 140 malimo gép van, míg a kapitalista országokban 235 darab. Dicsérendő, hogy hazánkban éppen a szegedi vállalat ismerte fel az új textilgyártó gép előnyeit és gyorsan vásárolt 2 darabot belőle. A világon működő 600 darab gép egyébként évente 250 millió négyzetméter árut gyártott, illetve gyárt.

Mire használható az így előállított textília? A Kenderfonó és Szövőipari Vállalat nagyon gyenge lábon állt a műszaki textiliák kínálatával, a megrendelők igényeit különösképpen mennyiségben nem tudta teljes mértékben kielégíteni. Talán jövőre változik a helyzet, hiszen a szakember így fogalmaz a malimo műszaki textiliáról: „Meggyőződésünk, főleg az NDK-ban szerzett tapasztalatok alapján, hogy a malimo szövet széles körben elterjed, hiszen műszaki paraméterei jól kielégítik az igényeket, a szövet nyúlása kedvezőbb a kereszteződő szövetek nyúlásvisszonyainál, és az áru pórus elrendeződése a szokásos szövődékekénél lényegesen kedvezőbb.”

Az újszegedi központi gyárában megkezdődött az új gépek bejártása. A felhasználókkal tárgyalnak és kimentáztak többféle és fajtájú szövetet: gumipari heve-

derekhez betétszövetet, ponyvák alapszövetét, műbőrhez betétszövetet, cipőszöveteket, szőnyegekhez tűzőalapanyagot és a vegyiparban használatos szűrőszöveteket.

Az újfajta eljárással készült szövetek alapanyagaként felhasználnak poliamid selymet, poliesztert, pamutot, viszkózt, polinózikus viszkózt, valamint polipropilén fólia szalagot. A most üzembe helyezett két gép évi 600—800 ezer négyzetméter műszaki szövetet segít a hazai igények kielégítését. A szakemberek a malimo gumipari betétszöveteknek jósolnak a legnagyobb jövőt, mert új és szélesebb körű igények kielégítésére lesz alkalmas, s megoldhatóvá válik a bányászatban és a mezőgazdaságban minden heveder, tehát transzport gond. A másik terület a vegyipar, ahol előrelépést jelenthet ez a szövet. A szűrőprek, dob-szűrők, centrifugaszűrők és ülepítő szűrők vonalán alkalmazható és javítja a szűrőhatást, a végtermék minőségét, tisztaságát is. A malimo varravahurkoló műszaki szövet előállítását teljesen új technológia a kenderfeldolgozó iparban, s remélhetően hamarosan a felhasználók körében is sikert arat.

Befejeződött a magyar—szovjet műfordítói konferencia

Pénteken — a magyar Írók Szövetségében — befejezte munkáját az a magyar—szovjet műfordítói konferencia, amelynek két fő témaként a Szovjetunióban megjelenő magyar és a nálunk publikált szovjet irodalom helyzetét, fogadtatását elemezték.

E. G. Ananasvili, a Szovjet Írók Szövetsége műfordítói tanácsának elnökhelyettese — a konferencián részt vett szovjet delegáció vezetője — úgy nyilatkozott az értekezletről, hogy minden tekintetben hasznosnak bizonyult.

Újból vízen a tiszai halászkok

A Szegedi Kossuth Halászati Szövetkezet tagjai átmeneti kényszerszűnet után újból vízre szálltak. A váratlan havazás és fagy egy időre megakadályozta őket abban, hogy befejezzék a röskei holtágban a munkát. Ezt folytatják most, az oda telepített növényevő halakat emelik szárazra. Nem ritkák a hat-nyolc kilós óriás példányok és most jó piacuk van. Eddig száz mázsát szállítottak a budapesti konzervgyárba, ahol pástétomot készítenek a busákból. Az

üzem gyártmányából mintát küldött a szegedi halászkoknak, akik nagyon izletseknek találták a „saját természetes” pástétomot.

Az élő Tiszán is újra megjelentek a vízi emberek. Algyótlól ereszkednek le ladikjaikkal a brigádok és a keszegelő hálókban mindennap néhány mázsa összegyűlik. A szövetkezet elnöke elmondotta, hogy hétszáznyolcvan mázsás idei tervüket már ötven mázsával túlteljesítették, de továbbra is dolgoznak a folyón és a Rókusi tavon, amíg az időjárás megengedi. Eddigi eredményeikkel elégedettek azért is, mert nagyon kedvező, ötvenkét százalékos a ponty, harcsa, márná, süllő és egyéb értékes halak aránya. A Tisza a minőségi halak szempontjából sokkal jobb halászerület a Dunánál.

A szövetkezet a lakosság jobb és kulturáltabb ellátására törekszik. A tavasszal a Marx téren izléses, a hígiéniai követelményeknek megfelelő pavilont állítanak fel. Ide helyezik át a keszegsütőt és élő halat is árú-sítanak majd.

Búcsú Somoskői Gábertől

A Mező Imre úti (Kerepesi) temető munkásmozgalmi panteonjában pénteken mély részvétellel vettek búcsút harcostársai, munkatársai, barátai és a család tagjai Somoskői Gábertől, az MSZMP Központi Bizottságának tagjától, a SZOT titkáráról, az Építő-, Fa- és Építőanyagipari Dolgozók Szakszervezete Központi Vezetőségének tagjától. Sokszázan rótták le tiszteletüket az elhunyt ravatalánál, s elhelyezték a kegyelet virágait, koszorúit a panteonban, a ravatal körül.

Brutyó János, az MSZMP Központi Ellenőrző Bizottságának elnöke mondott búcsúbeszédet a párt Központi Bizottsága és az Építő Szakszervezete nevében. Mély gyásszal és megrendült fájdalommal méltatta Somoskői Gábor harcos életútját. Hangsúlyozta, hogy Somoskői Gábor élete példája a munkából lett vezetők útjának.

A Szakszervezetek Országos Tanácsának vezetői, a szakszervezeti mozgalom tisztségviselői és munkásai nevében Gál László, a SZOT titkára vett utolsó búcsút Somoskői Gábertől.